

– Dabar – namo. Aš persisotinusi visko: meno, maisto, lie-
taus, jūros ir gal net tavo draugijos, – plačiai šypsodamasi išskan-
davo Marion.

– Tu nepamiršk, kad mes kartu ir miegam. Manimi taip
lengvai neatsikratysi.

– Tą dar vaikystėje supratau, kai iš pradžių nesidžiaugiau,
kad tu gimei, ir bandydavau slapta įžnybti. O tu vis neverkdavai,
vis šypsodavaisi – pagaliau ėmei man patikti. Gerai, kad nesumąs-
čiau išmesti tavęs pro langą. Pameni tą baisią istoriją, nutikusią
mūsų kaimynams, kai šešiametis brolis išmetė pro langą vos kelių
mėnesių sesę – tyčia, netyčia, niekas nebesužinos.

– Nenoriu girdėti jokių baisumų, Marion, prašyčiau. Mes
ne tavo redakcijos susirinkime. Čiuožiam į lovas.

Po gero pusvalandžio, apsukusios nemažą ratą, jos atsidū-
rė baltuose pataluose su art deco graviūra virš galvų lovos gale.

– Oi, parodyk man savo telefoną. Mes visai pamiršome.

– Tikrai, mano likimas, Marion. Kodėl nepriminei anksčiau,
gal jau prasilenkėme amžiams.

– Tam ir yra „Happn“, kad galėtume susigražinti amžiams
prarastas likimo dovanas.

– Ir progas pasikrušti.

– Vulgarybe tu, žiūrėk, su kokiais grožiais mes prasilen-
kėme. O, čia ir tavo banglentininkas bankininkas, pažiūrėk, koks
gražus, – žviugdama it paauglė Marion stumdė nuotraukas ekra-
ne. – O Dieve, Lėja, tu tikrai nesutverta technologijoms. Neuždėjai
amžiaus limito, ir ant tavo nuotraukos širdučių pridėliojo, žinučių
tau prirašė ir aštuoniolikmečiai, ir šimtamečiai.

Kuo toliau jos gilinosi į likimo Lėjai siūstus kandidatus, tuo
labiau raitėsi iš juoko.

– Žiūrėk, čia tas bičas, su kuriuo rūkėm prie laiptinės.

– Ne rūkėm, o tu, Lėja, rūkei. Aš jau neberūkau tris savaites.

– Tu ne nerūkai, o darai pertrauką – žinau tavo amžinus
metimus rūkyti. Be to, iš manęs užtraukei tris dūmus.

– O, klausyk... girdi, šiukšliavežių automobilis apačioje burzgia? Pažiūrėm, ar supypsės „Happn“ likimo signalas.

Kol apačioje dienos nuotrupas ir žmonių paliktas šiukšles renkantis elektrinis automobiliukas ramiai sau birbeno, Lėjos telefono ekrane išsoko ūsuoto dėdės nuotrauka su užrašu „Servizio municipal Donostia“.

– Mūsų bendri interesai – švara, akivaizdu, – raitėsi iš juoko net ašarodama Marion glėbyje Lėja.

– Palauk palauk, žiūrėk, koks gražus vyras – su barzda, papuošta žila sruoga. Ir kokie akiniai nuo saulės. Palauk, ką čia spausti? Aš be akinių nematau. Štai radau, širdutę. *Voilà*, likimas tarė savo žodį, dabar lauksim. Jis iš Bilbao, ryškiai prasilenkėme su juo muziejuje. Kaip aš jo nemačiau? O tu savo likimo atpažinti negali gyvai?

– Spausk ką nori, Marion, ir eik į dušą arba aš užimsiu jį ilgam. Ir atiduok man telefoną, aš brūkštelėsiu mamai, kad mums viskas OK.

Marion atidavė telefoną ir įsmuko į dušą. Net nespėjo išsiaiškinti, kaip veikia itin modernūs čiaupai, ir išgirdo isterišką Lėjos šauksmą.

– Ką tu pridirbai, Marion! Man telefonas rašo: „It’s a crush“!! Ir aš matau, kaip tas bičas skrebena man žinutę. O Dieve, jis klausia, kaip aš gyvenu ir kur šią akimirką esu. *Fuck, fuck, fuck...*

– Ne telefonas rašo, o algoritmas. Palauk, tuoj ateisiu, nepanikuok. Juk niekas tau neliepia tekėti ar juolab atsakinėti į žinutes tam žviam ispanui. Daugiau nuotraukų yra?

– Skęsk duše, sąvadautoja. Aš paskaitysiu pasaulio naujienas ir palauksiu, kol tu išlįsi, tada abi nersim į tą internetinio sekso liūną.

– Ne sekso, o bendrų interesų. Paklausk jo, kur jūs susitikote.

– Aš nieko jam nerašysiu, tu mane įvėlei į šitą siaubą, tu ir rašinėsi, – juokėsi Lėja.

Marion žaibiškai nusiprausė ir grįžo kuo greičiau į kambarį it gaisrininkas, išgirdęs pavojaus signalą. Juk jai reikės gesinti visą tą internetinių aistrų gaisrą. Arba atsijungti nuo programėlės. Bet kodėl nepasilinksminus.

Lėja skaitė nelinksmas pasaulio žinias savo telefone.

– Atiduok man laidininką su Romeo, noriu pažiūrėti, ką prirašė, – juokais griežtą toną nutaisiusi Marion siekė ranka Lėjos telefono.

Šioji nesipriešindama atidavė ir palinko seseriai per petį paskaityti vis naujai ekrane atsirandančių žinučių. Jų buvo jau visa tirada. Ir išdidžiai nė vieno Lėjos atsakymo.

Labas. Malonu susipažinti iš arčiau. Kur dabar esi?

Man patiko tavo šypsena, tai ir nutariau surizikuoti.

Ką tu veiki „Happn“?

Aš čia naujokas, o tu?

Tu vis dar esi? Aš toks nuobodus, kad tu jau užmigai? ☺

– Nekantrus. Karštas ispaniškas kraujas – gera pradžia.

– Kodėl tu nenuskandai duše, Marion?!

– Nes likimas man lėmė tau surast karštą vyrą.

– Eik švilpt.

– Per vestuves švilpsiu. Galbūt net merijoj per ceremoniją.

Marion pasibalnojo nosį akiniais ir ėmė pilti atsakymus, o Lėja, pakibusi jai ant peties, sekė savo likimo vingius kiek apdaužyto aifono ekrane. Ji amžinai išmesdavo telefoną vidury gatvės iš rankų, ir jis buvo beprarandęs savo žavesį – atrodė it koks iš karo lauko dezertyravęs kareivis.

Bet kol telefonas veikė, Lėja tikrai neketino išlaidauti – žinojo, kad po savaitės kitos vis tiek išmes iš rankų, nes buvo pagarsėjusi kaip žavi nevėkšla ir nuolat skubanti išsiblaškėlė. „Boucheron“ kūrybos skyriaus vadovė vis patraukdavo ją per dantį, ar ne gėda

turėti tokią lūženą, nes kompanija tikrai mielai pakeistų telefoną nauju. Bet Lėja atsakydavo sauganti gamtą ir nenorinti pasinerti į besaikį vartojimą. Be to, pagyvenęs telefonas – kaip koks pagyvenęs ir žavesį praradęs sutuoktinis, mažiau traukia svetimą dėmesį ir nemasina vagišių. Su šiuo paskutiniu argumentu *madame* Pomari nesiginčydama turėjo sutikti ir net pagirti Lėją už kuklumą bei sumanumą.

Rašymas buvo Marion duona, taigi, sekėsi lengvai. Be to, kai ne save, o kitą pardavinėji, tai daug lengviau – atvirai, be vidiųjų stabdžių juokauji, nebijai leptelėti ko nors, kas nepatiktų svajonių princui, pasirodyti netobula ir t. t.

Posakis „kas ieško, tas randa“ yra klaidingas, pamąstė ji. Kaip tik randi tada, kai mažiausiai ieškai. Nes esi budistiškai ramus ir neturi to meilės ieškantiems būdingo nekantrumo ir noro pritempti bet kurią situaciją ar bent menkiausią užuominą iki meilės olimpo.

Lėja: Dar neužmigau iš nuobodulio, vis dar čia. Naujokė. Parsisiunčiau programą... nežinau kodėl. Draugė sakė, įdomių žmonių, kurių panašūs interesai, galima sutikt.

Asteras: Puiku, kad nemiegi. Aš irgi naujokas. Mane privertė užsirašyt draugai, po skyrybų. Nežinau pats, ką čia veikiu. Jie daug keliauja, sakė, kad per šią programą sutiko daug smagių žmonių. Aš nesutikau nieko. Nors šiaip ir neieškau, esu čia tik savaitę. Tavo graži šypsena.

Lėja: Ačiū. Tavo gražūs akiniai.

Asteras: *Gracias* – ačiū. Bet aš juos pamečiau praeitą savaitę, kai žvejojau tunus.

Lėja: Tada tavo graži barzda.

Asteras: Jos dar nepamečiau.

Lėja ir Marion sukikeno.

– Baskas turi humoro jausmą, nepaneigsi.

– Bet gal jis metro dvidešimties ir šlykštaus charakterio.

Ir gal už jį irgi kažkas rašo, mes nežinom, – nesileido romantikos slėniais į internetinių pažinčių pievas Lėja.

Asteras: Aš matau, kad tu iš Paryžiaus. Tu dabar Bilbao?

Lėja: Buvau. Dabar aš lovoj San Sebastiane, rytoj ryte grįžtu į Prancūziją. Bet jei paklausi, kuo vilkiu, nusivilsiu – tai taip banalu. Juolab tu irgi nusivilsi, nes nieko ypatingo nevilkiu ☺.

Asteras: Tu mane nuliūdinau ir prajuokinau. Gaila, kad tu už šimto km. Ir juokinga dėl nuviliančių naktinių.

Lėja: Aš su skylėta boifrendo palaidine.

Asteras: Ir boifrendas šalia?!?!

Lėja: Ne, iš pavydo, kad į jį žiūrėjo ispanės, paskandinau Atlante ☺.

Asteras: Jis nesipriešino?

Lėja: Nelabai. Mes apžiūrinėjome Chillidos skulptūras, aš jį stumtelėjau, jis įstrigo „Vėjo šukose“, o tada jau Atlantas padarė savo darbą. Žmonių aplink nebuvo, aš pranešiau policijai apie nelaimingą atsitikimą, viskas užglaistyta.

Asteras: Ir tada atvažiavai į Bilbao ieškot naujos aukos? © Beje, man labai patinka Chillida. Turiu jo graviūrą, o tėvo sode stovi jo skulptūra. Labai seniai pirkto, kai Chillida dar nebuvo išgarsėjęs.

Lėja: Tu juokauji? Aš irgi turiu Chillidos graviūrą. Ir dievinu jį.

Asteras: Na va, dėl mūsų namų interjero ginčų nekils, skoniai sutampa. Gaudyk mano Chillidos nuotrauką. Beje, o tu iš tiesų turi boifrendą?

Lėja: Taigi sakiau, kad jį dabar šukuoja „Vėjo šukos“ ir skalbia Atlantas. O jei rimtai, ne, nutariau pailsėt nuo santykių. Ne dėl to, kad nesisėkė ar kad būčiau užkietėjęs senmergė, šiaip, turiu daug darbo ir nėra laiko veltis į emocijas. Aš atostogauju su sese, dabar ji knarkia šalia lovoje. Ir haha dėl interjero. Belieka išsiaiškint, kur mes prasilenkėm Bilbao.

Asteras: Geras klausimas. Gal mano svetainėj? Nes nebuvau išėjęs iš namų visą dieną – dirbau.

Lėja: Aš buvau tik Gugenheime ir kavinėj šalia.

Asteras: Neįtikėtina, aš gyvenu kitoj upės pusėj, prieš muziejų, namas su freska.

Lėja: Tu nori pasakyt, likimo pirštai tokie ilgi, kad gali pakulent net per upę? © Aš buvau pasiklydus po muziejum, kur kažkokie tiltai, tai turbūt kelis kartus praėjau tau po langais, tik kitoj upės pusėj.

Asteras: Taip taip, mačiau kažkokią besiblaškančią po tiltais gražią moterį ©. Jei rimtai, deja, nemačiau. Kaip gaila, kad ne nuėjau į muziejų tą dieną ir mes neatsitrenkėm vienas į kitą.

Lėja: Greičiausiai būtume net nepastebėję vienas kito.

Asteras: Visko gali būt. Tu ilgam mūsų kraštuose?

Lėja: Pas jus man per šalta, kaip jau rašiau, rytoj išvažiuoju.

Asteras: Gaila, būčiau galėjęs atvažiuoti ir įsitikinti, ar tavo šypseną gyvai tokia pat graži. Ir surizikavęs galutinai tave nuvilti be akinių ir tikrovėje.

Lėja: Mano kreivos kojos, nevažiuok ☹.

Asteras: Užteks šypsenos grožio, nebūsiu išrankus. Be to, manau, meluoji dėl kojų ☹.

Lėja: Tada tau teks atvažiuoti į Paryžių paskui mano šypsena.

Asteras: Čia kvietimas?

Lėja: Ne, tik fakto konstatavimas. Jei norėsi įsitikint, teks atvažiuoti.

– Marion, atsipeikėk, o jeigu jis rimtai užsinorės į Paryžių, ką tada darysim?! – suklykė Lėja.

– Atsijungsim nuo programos, ramiai. Aš seniai niekam nedaužiau širdžių – duok man pasismagint, paskolink man savo gyvenimą trumpam.

– Tu žiauri, – sukikeno Lėja.

– Ne, ne žiauri. Pavadinkime tai žaismingu ir švelniu kerštu už visų kada nors nuskriaustų moterų sudaužytas širdis.

– Švenčiausia Gvadelupės mergele, tu išprotėjai ir tapai svieto lygintoja internete? – vos tramdė juoką Lėja.

– Taip, vadink mane nesantuokine Clinto Eastwoodo dukra. Persižiūrėjau jo vesternų ir užsikrėčiau kaubojišku keršto jausmu, – ironiškai kikendama spaudė raides telefone ir be jokio sąžinės graužimo nepažįstamojo sielos stygas toliau virpino Marion.

Sielos stygas, haha. Ji nebuvo tokia naivi ir suprato: interneto pažintys dažniausiai virpina kiek žemesnius instinktus, ir tik jei labai pasiseka, tada uždainuoja ir siela.

Lėja: Beje, o ką tu, be tunų žvejybos, akinių mėtymo į vandenyną ir barzdos auginimo, dar veiki šiame gyvenime?

Asteras: Turiu rinkodaros konsultacijų verslą „Advertus“. Bet esu baigęs skulptūrą Paryžiaus *l'Académie des beaux-arts*. Dailės akademijoje.

Lėja: Negali būt. Aš irgi baigusi meno istoriją ten. Tiesa, prieš tai dar studijavau dizainą *École Boule*.

Asteras: Mes tiesiog sutverti vienas kitam, dzin tos kreivos kojos ☹.

Lėja: Likimo labai aš irgi susitaikysiu su faktu, kad mane pa-traukė tavo akiniai – detalė, kurios nebeturi. Nors kankina intuicija, ar beverta tęsti mūsų romaną, jei jau akiniai pas tunus.

Asteras: Dar pabandom, jeigu nenori miego.

Lėja: Po netyčinės žmogžudystės ne taip ir lengva užmigti ☹.

Asteras: Buvau pamiršęs tavo žiaurią ir klastingą prigimtį.

Lėja: O kai draugai tau sakė, kad sutiko daug įdomių žmonių, jie turėjo omeny – daug įdomių sekso partnerių?

Asteras: Na taip, neslėpsiu, jie sakė, kad čia lengva rasti... Bet aš net nežinau, ar to ieškau. Nors gal ieškau. Aš jau metai kaip išsiskyres ir neturėjau moters nuo to laiko.

Lėja: Kodėl?

Asteras: Iš pradžių labai liūdėjau, tada pykau, tada dirbau... ir taip prabėgo metai.

Lėja: Aš klausiu ne apie seksą, o kodėl išsiskyrei.

Asteras: Ak, atsiprašau už detales... Mes buvom kartu kelerius metus, ir... aš jai nusibodau. Ji sutiko kitą ir išėjo. Paliko net mūs bendrai įkurtą verslą. Kadangi verslo buvo tik pati pradžia, ji nieko nepareikalavo už tai. Na, mano sugniuždytą ego pama-lonino nebent tai, kad netrukus po skyrybų verslas suklestėjo. Normalu: po visko aš ariau nepakeldamas akių, ieškojau, kuo čia užpildyti tos moters paliktą tuštumą, taip atsirado keli itin pelningi klientai, ėmiau skraidyti po pasaulį, skaityti paskaitas ir prižiūrėti tarptautinius projektus.

Lėja: Tai aš tada atsijungiu. Nenoriu gaišt kelerių metų, kad galų gale įsitikinčiau, jog tu nuobodesnis net už mane pačią ☹.

Asteras: Pabandysiu atsibost greičiau, kad negaišintume vie-nas kito.

Lėja: Gerai. Be to, kaip suprantu, tavęs dažnai nebus namie – skraidysi po pasaulį, nespėsi nusibosti ☹. Jūs turėjot vaikų?

Asteras: Su Mara ne. Bet aš buvau prieš tai vedęs, turiu dukrą, jai aštuoneri.

Lėja: Hm... Tavo istorija vis liūdnesnė.

Asteras: Atsiprašau. Man išvis keista, mes nepažįstami, o aš

tau išpasakojau visą gyvenimą. O apie tave dar nieko nežinau, slapuke. Ir dar stebina, kad tu manęs nepalikai, kai pasakiau, jog jau metai, kaip laikausi celibato.

Lėja: Na, aš labai tolerantiška. Ir žinau, kad celibatas gali būt visai neblogas dalykas – seksualinę energiją nukreipi į darbą, kūrybą, tobulėjimą. O paskui jos tiek sukaupi, kad būsimam meilužiui ar meilužei gali ir labai pasisekti. Juolab tokie įgūdžiai, kaip ir važiavimas dviračiu, nepasimiršta, tikėkimės ☺, o tik patobulėja, paaštrėja po pertraukos. Bet įtariu, mums neteks jų panaudoti – vis dėlto tūkstantis kilometrų nuo Bilbao iki *Paris*. Man irgi patinka tavęs klausytis, oi, tave skaityti ☺. Atrodo, lyg būtume pažįstami. Aš nemėgstu pasakotis apie save, be to, esu smalsi ir tau nėra kur įsiterpti su savo klausimais apie mane. Tai džiugina, nes galiu be pastangų išlikti paslaptinga nimfa. Žinai, kaip tai sunku, kai stengiesi, o visi žurnalai ir santykių guru liepia būti paslaptinga viliokle.

Asteras: Hahahaha. Dėl paslaptingumo – sutinku. Ir, laimei, neatrodau tau netašytas liurbis, kuris tik pasakojasi apie save. Atstumo tarp Bilbao ir Paryžiaus nebijau, man patinka skraidyti. Ką tik patikrinau skrydžius, du kartai kasdien, o kaina kaip kukli vakarienė viename iš naujų madingų Bilbao restoranų.

Lėja: Hahaha. Tu rimtai nusiteikęs. Palauk, tu nepamiršk, kad mes abu nežinome, ko ieškom. O sekso galima rasti ir arčiau. Ir daug dažnesnio.

Asteras: Dėl sekso sutinku. Bet pradėdu įtarti, kad man patinka šiaip su tavim kalbėtis.

P. S. Čia ne makaronai – nuoširdžiai sakau.

Lėja: Aha, jau norėjau paprašyt šakutės spagečiams nusiimti ☺. Šiaip dievinu makaronus, bet tik ne ant ausų ☺, pasižadėkim nekabint jų vienas kitam, OK? O dėl sekso ir mūsų pokalbių taip ir sutariam: mes kalbėsime, o kas nors kitas už mus užsiims seksu. Tai yra mes to malonaus, bet pamiršto proceso nepaversim prioritetu, OK?

Asteras: Kol kas tinka.

Lėja: O tau neatrodo, kad seksas pernelyg sureikšmintas dalykas?

Asteras: Nesijuok, bet tikrai manau, kad taip. Nors, kiek prisimenu, tai labai maloni veikla.